

Γέροντας Πορφύριος - Σκέψεις για την κατάθλιψη

(Όλοι αναζητούμε τη χαρά και την ειρήνη της καρδιάς μας, όμως, ζούμε καθημερινά, θλίψεις και κατάθλιψη. Ο Γέροντας Πορφύριος με αγάπη και σοφία, συζητά με πνευματικά του παιδιά τον τρόπο με τον οποίο μετατρέπεται η θλίψη σε χαρά. Μας αποκαλύπτει το μεγάλο μυστικό, και έχει πολύ ενδιαφέρον να τον ακούσουμε. Στην ηχογράφιση που ακολουθεί έχει αφαιρεθεί για λόγους πνευματικούς, ή φωνη των συνομιλητών του.)

- Μία φορά είχε έλθει μία κυρία έδω και μου έλεγε ότι πάσχει από κατάθλιψη, και μου ζητούσε να τη συμβουλευέσω τί πρέπει να κάνει, για να γλιτώσει απ' αυτό το πράγμα.

Τώρα ή αιτία που ήλθα έδω, έλεγε, είναι ότι με μάλωσε ο άνδρας μου, γιατί είχα κάνει κάποιο λάθος, και εκεί αγανάκτησε και μου φέρθηκε πολύ άσχημα και μ' έπιασε πολύ δυνατή κατάθλιψη. Δεν έφαγα το βράδυ, όλη τη νύχτα ήμουν μελαγχολική, ζούσα σ' ένα πέλαγος, μέσα σε μία μαυρίλα σε μία άπελπισία, τέτοιιο λογισμοί ότι, τί τη θέλω τη ζωή; Τί τη θέλω ή καλύτερα είναι να μη ζώ, όλο τέτοιες ιδέες που μου δυνάμωναν την κατάθλιψη μέχρι αυτοκτονίας. Κοιμήθηκα, αλλά και το πρωί όμως ήμουν βαριά, ο σύζυγός μου προσπάθησε να μου μιλήσει, αλλά εγώ δε μιλούσα. Λοιπόν, σηκώθηκε, έφτιαξε μόνος του τον καφέ, είπε να μου φέρει καφέ, εγώ δεν ήθελα κι έφυγε.

Αυτή τυλιγμένη στο πάπλωμα, σου λέω, όπως μου τὰ έλεγε, νηστική, ζούσε, ως ποῦμε, την κατάθλιψη. Είναι ένα αίσθημα δυσάρεστο, το οποίο σε καταλαμβάνει, και σε καθηλώνει. Ούτε να σκεφθείς, ούτε... Σκέφτεσαι αυτό. Νομίζεις ότι έσὺ σκέφτεσαι σοβαρά πράγματα. Ένω έσὺ είσαι αίχμάλωτος μιᾶς ιδέας. Πάντοτε όταν έχω καιρό κάτι λέω, αλλά ἄμα είμαι κουρασμένος δεν μπορῶ να μιλήσω.

Λοιπόν. Τῆς λέω, ξέρω εγώ ένα πολύ μεγάλο φάρμακο, αλλά, πρέπει να μου δώσεις προσοχή για να σου τὸ πῶ. Τῆς έκανα τὴν ερώτηση, ἂν μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάθλιψη συνέβηκε κάποιο εὐχάριστο γεγονός. Και μου εἶπε, ὅτι ναί, ἐνῶ ήμουν ξάπλα, κατὰ τὶς δέκα καὶ μισή, ἀκούω τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ, νὰ χτυπάει ἐπίμονα, βροῦ, βροῦ, βροῦ. Ἐγὼ ἔτσι ήμουν τυλιγμένη, ὅπως ἀπὸ τὸ βράδυ, καί, εἶδα πὸ ἐπέμενε καὶ σηκώθηκα, ἔριξα ἀπὸ πάνω τὸ παλτό μου καὶ πήγα καὶ ἄνοιξα καὶ μπαίνει μέσα μία παλαιά μου φίλη πὸ σπουδάσαμε στὸ Ἀρσάκειο, καὶ με χαρὰ με ἀγκαλιάζει, με φιλεῖ, μου λέει, νὰ σου πῶ ένα εὐχάριστο γεγονός, σκιρτοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ. Ἦρθε ἡ τάδε ἀπὸ τὸ Κάιρο καὶ εἶναι στὸ Ξενοδοχεῖο Πάγγειο στὴν Ὀμόνοια.

Φιληθήκαμε ἐκεῖ πέρα, μου ἔλεγε, ἔτσι τοῦτο, ἔτσι ἐκεῖνο... Μάλιστα θυμοῦμαι καὶ λεπτομέρειες, σπουδάσαμε μαζί, καὶ αὐτὴ πήγε καθηγήτρια σὲ μιὰ σχολὴ τοῦ Καίρου, ἑλληνική. Λοιπόν, καὶ ἐτοιμάστηκα, λέει, με χαρὰ, μου ἔλεγε ὅλο χαρούμενα πράγματα καὶ ἐπήγαμε, πήραμε ταξὶ καὶ πήγαμε στὴν Ὀμόνοια, πήγαμε στὸ Πάγγειο, ἄλλες χαρὲς ἐκεῖ πέρα, μετὰ κουβεντιάσαμε ἐκεῖ, μετὰ βγήκαμε ἔξω για νὰ ψωνίσει διάφορα πράγματα καὶ νὰ κάνει ὀρισμένες ἐργασίες πὸ ἔπρεπε νὰ κάνει.

Λέω πῶς πέρασες;

Μοῦ φύγανε ὅλα, λέει. Ὅλα μοῦ φύγανε.

Λέω, ἀλήθεια; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὸ μπῆκε ἡ φίλη μου μέσα, ἔφυγαν ὅλα. Κι ἐσὺ ἀπὸ πότε τὰ εἶχες αὐτά;

Τὰ εἶχα ἀπὸ τὴν περασμένη ἡμέρα τὸ μεσημέρι. Αἰχμάλωτη, λέει, αἰχμάλωτη. Στενοχωρήθηκα καὶ ὁ ἄνδρας μου ἐψυχράνθηκε καὶ ἔφυγε ψυχραμένος καὶ ἐγὼ ὑπόφερνα ἐκεῖ πέρα.

Τῆς λέω, πῶς τὸ βλέπεις αὐτό;

Δὲν τοῦ ἔχω δώσει σημασία, μου λέει. Τώρα πὸ ἐσὺ θέλεις νὰ μου πεῖς πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, βλέπω ὅτι ἔχει μεγάλη σημασία αὐτό.

Τῆς λέω ξέρεις μουσικά;

Ήξερα πιάνο, λέει, αλλά τὰ ἔχω ἐγκαταλείψει ὅλα ἕνεκα τῆς καταθλίψεως, ζῶ ὅλο μὲ τὰ φάρμακα. Δὲν θέλω, λέει, οὔτε τὸ σπίτι κοιτάζω καλά, οὔτε μουσικὰ πού ἤξερα. Τὰ παράτησα, τὰ ἔχω ξεχάσει, μοῦ λέει.

Λοιπὸν, τῆς εἶπα πολλὰ πράγματα γιὰ τὰ μουσικὰ καὶ περισσότερο τῆς εἶπα, ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, εἶναι τὸ μεγαλύτερο πράγμα, πού αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴ διότι δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἐνέργεια τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ εἶναι τὸ σπουδαῖο ὅτι εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού γεμίζει ἐπειτα τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἄλλο. Δηλαδή αὐτὸ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχε καταλάβει ἦτανε μία ψυχικὴ δύναμις καὶ ἀντὶ νὰ γίνεи κάτι καλὸ, ὁ διάβολος τὴ δύναμη αὐτὴ τὴν ψυχικὴ, τὴν ἔκανε κατάθλιψη καὶ βασιάνιζε τὸν ἄνθρωπο. Λοιπὸν, τῆς εἶπα, σιγὰ-σιγὰ ν' ἀρχίσει νὰ παίζει πιάνο.

Καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τῆς εἶπα νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν προσευχὴ καὶ νὰ δώσει σημασία στὴν ἔννοια ὅτι πρέπει νὰ γνωρίσει καὶ νὰ ἀγαπήσει τὸ Χριστό. Τῆς εἶπα παραδείγματα, πῶς βλέπουμε πολλές φορές, μιὰ μητέρα νὰ λαχταράει τὸ παιδάκι της, πού τὸ ἔχει στὴν ἀγκαλιά, νὰ τὸ φιλεῖ μὲ μιὰ λαχτάρα, εἶναι κάτι παραδείγματα πού μᾶς κάνουνε ἔτσι...

Κάπως, ἔτσι κι ἐμεῖς ν' ἀγαπήσαμε τὸ Χριστό, μὲ μιὰ λαχτάρα. Κύριον αἴτιον εἰς τὴν κατάθλιψη καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ πού τὰ λένε πειρασμικά, σατανικά, ὅπως εἶναι ἡ νωθρότης, ἡ ἀκηδία, ἡ τεμπελιά, πού μαζὶ μ' αὐτὰ εἶναι τόσα ἄλλα ψυχολογικά, δηλαδή πειρασμικά πράγματα, εἶναι ὅτι ἔχεις μεγάλον ἐγωισμό μέσα σου.

Καὶ τῆς εἶπα, πῶς θὰ κατορθώσει, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, νὰ τὴ μεταβάλει σὲ χαρά. Μέσα στὴ θρησκεία μας εἶναι αὐτὸ τὸ πράγμα πάρα πολύ, καὶ οἱ Ἅγιοί μας τὸ εἶχανε πάρα πολύ. Δηλαδή εἶχαν εὔρει τρόπο νὰ μεταβάλλουν τὴν κατάθλιψη σὲ χαρά. Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος ἦτανε ἔτσι, ξέρανε πῶς θὰ δοθοῦνε στὸ Θεό. Μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, μὲ τὴ προσευχὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐφώναζαν μὲ καύχημα οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἔλεγαν, «χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου».

Τόσο δυνατὸ πού ἦτανε τὸ αἶσθημα τῆς καταθλίψεως γιὰ νὰ τοὺς συντρίψει, αὐτὸ τὸ αἶσθημα τὸ πολὺ δυνατὸ πού ἦτανε, ἄς ποῦμε, μία ψυχικὴ δύναμη δική τους, τὸ παίρνανε αὐτοί, τὸ δίνανε στὸ Θεό, τὸ κάνανε προσευχή, τὸ κάνανε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση ἐν Κυρίῳ.

Ἔνας μασῶνος, ἄς ποῦμε, ἔβλεπα πού ἦτανε ἐδῶ γείτονας, καὶ μοῦ εἶπε, αὐτὸ τὸ πράγμα εἶναι μία τρέλα, λέει, τί εἶναι, λέει, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι... οἱ Ἀπόστολοι.

Τοῦ τὸ λέω, γιὰ τρέλα, λέω, καὶ τοῦ τὸ ἐξήγησα καὶ εὐχαριστήθηκε.

Μακάρι, λέει, νὰ μποροῦσα κι ἐγὼ νὰ κάνω τὴ μεταποίησιν αὐτὴ, ἀλλὰ κατέχομαι πολὺ, μοῦ λέει, ἀπὸ κατάθλιψη. Κι ἔχω ξοδέσει πολλὰ κι ἔχω γυρίσει στὴν Εὐρώπη καὶ οἱ τσέπες μου εἶναι γεμάτες φάρμακα.

Λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό.

Ἔχω πολλὰ νὰ σὰς πῶ πάνω σ' αὐτὰ πού ἔχω ἰδεῖ στὴ ζωὴ μου, ἀπὸ ἄνθρώπους, πού κατεῖχοντο ἀπὸ τέτοια συναισθήματα, δηλαδή σατανικά συναισθήματα, δηλαδή ὁ διάβολος, ὁ κακὸς ἑαυτός μας, κατορθώνει καὶ παίρνει ἀπὸ τὴ μπαταρία τῆς ψυχῆς μας, πού ἔχει τὴ δύναμη γιὰ νὰ κάνομε τὸ καλὸ, τὴν προσευχὴ, τὴν ἀγάπη, τὴν χαρὰ, τὴν εἰρήνη, τὴν ἔνωσίν μας μὲ τὸ Θεό, αὐτὸς κατορθώνει καὶ μᾶς παίρνει αὐτὴ τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν κάνει θλίψη, κατάθλιψη, καὶ ξέρω πῶς τὰ λένε οἱ λεγόμενοι ψυχίατροι.

Ἐμεῖς δὲν τὰ λέμε ἔτσι, τὰ λέμε σατανικὴ ἐνέργεια. Λέμε ἀκηδία, λέμε λογισμοί, καὶ λέμε ὁ διάβολος τῆς ἀκηδίας, ὁ διάβολος τῆς πορνείας, ὁ διάβολος, ὁ διάβολος, ὁ διάβολος. Διάφοροι διάβολοι, γιὰ κάθε σατανικὴ ἐνέργεια πού μᾶς δημιουργοῦν.

Νὰ σὰς πῶ. Εἶχα ἐδῶ ἕνα παιδί, στὸ σπίτι του τάκανε ἄνω-κάτω, αἰδεύε τοὺς γονεῖς του καὶ ὑπόφερεν πάρα πολύ. Καὶ εἶπαν οἱ γονεῖς του νὰ τὸ φέρουν ἐδῶ. Τὸ φέραν ἐδῶ, ἀσχολήθηκε μὲ τὸν κῆπο, πάνου, κάτου, χαιρότανε νὰ τρέχει 'πὸ 'δῶ 'πὸ 'κεῖ καὶ συνήλθε, οὔτε στενοχώρια, οὔτε τίποτα. Πῆρε βιβλία, διάβαζε γιὰ κηπουρικά, γιὰ τὰ φυτὰ, πῆρε καὶ βιβλία ἐκκλησιαστικά, ἐδιάβαζε καὶ ἐκεῖνα καὶ ἦτανε πολὺ εὐχαριστημένος. Μιὰ μέρα λοιπὸν, μοῦ λέει, μοῦ μπῆκε πολὺ ὁ πειρασμός, μοῦ λέει,

Γέροντα, δὲ μπορῶ νὰ καθίσω πιά ἐδῶ πέρα, πολὺ γνωρίστηκα μαζὶ σας καὶ πῆρα θάρρος καὶ τώρα πολλοὶ λογισμοὶ μὲ διαταράσσουν, θέλω νὰ φύγω, δὲν μπορῶ.

Τοῦ λέω, τώρα τέτοια ὥρα;

Λέει θὰ φύγω, μοῦ λέει.

Τοῦ λέω, καλά.

Δὲ μπορῶ, μοῦ λέει, μὴν ἐπεμβαίνεις, δὲν μπορῶ, θὰ φύγω.

Τοῦ λέω, καλά. Ἐγώ, λέω, θὰ ξεκουραστῶ. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ διαβάσεις λίγο; Ν' ἀκούσω ψαλτῆρι, ν' ἀποκοιμηθῶ ἔτσι μὲ τὴν ἀφοσίωση μὲ τὸ ... Ἔχω ἕνα, μία συνήθεια ὅταν ἀφοσιώνομαι κάπου, αἰχμαλωτίζομαι καὶ τὸ ζῶ, καὶ τὸ εὐχαριστιέμαι.

Ὅταν ὅμως ἀκουμπήσω στὸ στασίδι λίγο πίσω μου, ὡπὸ μὲ τὴν ἀφοσίωση ποὺ ἔχω εἰς τὸ νὰ ἀκούω, ἀποκοιμιέμαι. Ὅπως ἕνας σωφῆρ, ὅταν εἶναι ἴσιος ὁ δρόμος, κοιτάζει τὸ δρόμο ἔτσι, καὶ ὅταν ἀκουμπάει πίσω ἀποκοιμιέται καὶ πάει τὸ αὐτοκίνητο ἔξω. Κι ἔχω βρεῖ αὐτὰ τὰ μυστικά καὶ θέλω ὅταν ἀκούω νὰ εἶμαι ἔτσι, σὲ προσοχὴ καὶ ὅταν τὰ ἀκούω νὰ τὰ ἀπολαμβάνω. Λοιπὸν, ἔτσι καὶ τὸ ψαλτῆρι, ὅταν εἶμαι ξάπλα καὶ δίνω προσοχὴ στὰ ὠραῖα λόγια ἀποκοιμιέμαι ἀμέσως.

Λοιπὸν, τοῦ ἔδωσα νὰ μοῦ διαβάσει.

Μοῦ λέει, ποῦ νὰ διαβάσω;

Ἄνοιξε λέω κι ὅπου βρεῖς, μόνο νὰ μοῦ τὰ διαβάζεις καθαρά, λέω, γιατί στεναχωριέμαι, ἅμα δὲν μοῦ τὰ λὲς καθαρά.

Λοιπὸν, ἄνοιξε τὸ ψαλτῆρι καὶ ἄρχισε: «Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτῆρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;» Καὶ τὸ λέει συνέχεια ἐκεῖ πέρα, μέχρι ἐκεῖ, πού, σ' ἕνα σημεῖο, ἐκεῖ, ὦ! Μοῦ λέει. Γέροντα κοιμήθηκες; Δὲ φεύγω.

Τοῦ λέω, τί ἔπαθες βρέ;

Πω, πω, λέει, μ' αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασα, λέει, δὲν ξέρω, αἰσθάνθηκα μία χαρά, ποὺ εἶναι τόσο ὠραῖα καὶ δὲν θέλω νὰ φύγω, λέει, τώρα. Πω, ἄρχισε νὰ μοῦ λέει, αὐτοὶ οἱ παλιονευρολόγοι, οἱ παλιοψυχίατροι, πρέπει νὰ πάω νὰ τοὺς πῶ ὅτι, πόσο λάθος κάνουνε, ποὺ δίνουνε ναρκωτικά στοὺς ἀνθρώπους! Νά! ὀρίστε, ὀρίστε, τί πῆρα ἐγὼ τώρα; Προσευχήθηκα, ἄκουσα τὸ ψαλτῆρι, ὅπως μοῦ τὸ εἶπες, καὶ νά, ὁ διάβολος ἔφυγε, μοῦ λέει.

Τοῦ λέω, τί θὰ γίνει;

Δὲ φεύγω, μοῦ λέει, τώρα, θέλω νὰ καθίσω ἐδῶ κοντά σου.

Ἔ! λέω, διάβαζε καί, ὅποτε κουραστεῖς, σταμάτα, ξεύρω κι ἐγώ! ἐγὼ θ' ἀποκοιμηθῶ. Κάθισε λοιπὸν· μετὰ, ὅταν ξύπνησα, δὲ φεύγω, μοῦ λέει, τώρα.

Λοιπὸν καὶ ἐκείνη ἐκεῖ ἡ κυρία, ἡ πρώτη, ποὺ σὰς εἶπα, ἄρχισε νὰ ξαναγυρίζει πάλι νὰ μάθει μουσικά, ἐπήγαινε καὶ ἐξομολογιότανε σ' ἕνανε παπᾶ, αὐτὸς ὁ παπὰς ἦτανε πολὺ καλὸς καὶ ἀγιώτατος. Ἔτρεχε ὅλην τὴν ἡμέρα, νὰ πάει νὰ ἐξομολογήσει, νὰ κάνει... Λοιπὸν ἐπήγαινε. Μετὰ πῆγε καὶ τὸν ἄντρα της, ἐξομολογήθηκε κι ἐκεῖνος καὶ πῆρε μεταβολὴ σὲ ὅλα καὶ ἐρχότανε. Λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό. Πῶς θὰ μπορέσει κανεὶς νὰ γυρίσει; Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔχει καταλάβει κάτι κακό, νὰ σκεφτεῖ κάτι ἄλλο. Εἶναι λίγο δύσκολο, ἀλλὰ ὅταν προετοιμαστεῖ...

Προετοιμασία εἶναι ἡ ταπείνωση, ε! αὐτὸ εἶναι. Τέτοιοι ἄνθρωποι καταθλιπτικοί, νευρικοί, στενόχωροι δὲν δέχονται, δὲν δέχονται νὰ τοὺς θίξεις, νὰ τοὺς πεῖς, αὐτὸ θὰ τὸ κάνεις ἔτσι. Μὰ δὲν μπορῶ, τὸ λέει ἡ ἐπιστήμη. Βρέ, τοῦ λέω, κάντο καημένε καὶ ἄς τὸ λέει ἡ ἐπιστήμη. Πές: Ἐγὼ θὰ κάνω ὑπακοὴ στὸ Γέροντα.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Κατάλαβες;

Αὐτὸ εἶναι κάτι, ἄς ποῦμε, διαβολικὸ καὶ κάτι ποὺ ὁ ἄνθρωπος, δὲν ξεύρω, τὸ ἔχει σὰν ὁ ἄγριος μέσα στὴν ἔρημο. Θέλω νὰ πῶ, δὲν εἶναι εὐκόλο πράγμα ὅμως, λέμε νὰ τὸ γυρίσεις ἔτσι. Ἐκεῖ εἶναι ἡ τέχνη, ποὺ δὲν εἶναι νὰ τὸ γυρίσεις, εἶναι νὰ ἔχεις καὶ τὴν δύναμη ν' ἀποσπάσεις τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Νὰ σὲ κάνει νὰ ἐνωθεῖς μαζί του. Καὶ ὅταν ἐνωθεῖς μὲ τὸ Θεὸ καὶ ὅταν δοθεῖς στὸ Θεό, δὲν πρόκειται νὰ κοιτάζεις, οὔτε νὰ θυμηθεῖς ὅτι ἦρθε καὶ σὲ τραβοῦσε ἀπὸ πίσω τὸ ἀντίθετο πνεῦμα, ἔ, πάει ἔφυγε ἐκεῖνο, κατάλαβετε; Αὐτὸ ἐδῶ μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε;

Δηλαδή τὸ διώχνεις χωρὶς νὰ τὸ καταλάβεις.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα τόσο ἀφοσιώνεσαι στὸ ἄλλο καὶ τὸ ζεῖς, ὥστε δὲν κοιτάζεις νὰ δεῖς τί κάνει, εἶναι πίσω σου; Θὰ σὲ τραβήξει; Ἰδίως κυρίως ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα, τὰ σατανικὰ ποὺ τὰ λέμε τεμπελιά, νωθρότης, ἀκηδία, ἀπελπισία, ἀπογοήτευση, πῶς τὰ λένε, βρέ, παιδί μου;

Τὰ λένε, ἀνασφάλεια, τὰ λένε πολλές ὀνομασίες καὶ ἔχουνε βάλει αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι ψυχίατροι καὶ τὰ ἔχουνε βγάλει ἔτσι γιὰ νὰ μὴν λένε τὸν διάβολο, τὴν λέξη τοῦ διαβόλου καὶ πραγματικὰ ἡ θρησκεία μας, τὸ διάβολο ἔχει κάνει δόγμα. Ἄμα βγάλεις τὸν διάβολο, πᾶνε ὅλα τῆς θρησκείας μας.
Κατάλαβες;

Λοιπόν, αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη τέχνη, πῶς, ἄς ποῦμε, θὰ δοθεῖς στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Περισσότερο ἀπ' ὅλα. Βέβαια μπορεῖς νὰ κάνεις πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἀνθρώπινα. Ἄ! τὸ πιὸ μεγάλο εἶναι νὰ δοθεῖς εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, στὴν προσευχή, ἀλλὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάνεις, ἐὰν δὲν κατορθώσεις ν' ἀποκτήσεις ταπείνωση, τίποτα δὲν κάνεις. Μόνο με τὰ ναρκωτικὰ θὰ προσπαθεῖς καὶ νὰ κοιμηθεῖς καὶ νὰ ἡρεμήσεις καὶ ὅλα. Τίποτα δὲν γίνεται, μὴν βάνετε στὸ μυαλό σας ὅτι θὰ κάνετε κάτι μὲ καλοὺς γιατροὺς ἢ μὲ καλὰ φάρμακα. Μπορεῖ πρὸς στιγμὴν, ἂν σοῦ ποῦνε, εἶναι καλὸ, νὰ ἐντυπωσιάσεις, νὰ σοῦ δώσει ἕνα φάρμακο κάτι νὰ γίνεῖ. Ἀλλὰ σὲ βουτάει πάλι ὁ πειρασμός.

Τὸ μεγάλο μυστικὸ εἶναι ἡ ταπείνωση.

Καὶ πολὺ τὸ βλέπουνε, τὸ βλέπουνε αὐτοὶ οἱ καταθλιπτικοὶ καὶ ὅλοι αὐτοί, ποὺ ἔχουνε ἀντιδραστικὰ μέσα τους καὶ βασανίζονται. Τὸ βλέπουνε ὅτι, ὅταν τὸ πεῖς κάτι γιὰ νὰ κόψει τὸ θέλημά του, ἐκεῖ πέρα σὲ βουτάει, ἀντιδρᾷ, κατάλαβες;

Εἶχε ἔρθει, ὁ... τότε κάλεσα, γιατί εἶπε ὅτι δὲν πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, διότι στὴν ἐκκλησία παθαίνει κακό, ὅταν αἰσθάνεται κλεισμένο χῶρο καὶ δὲν μπορεῖ. Τοῦ λέω, τώρα τί εἶναι αὐτά, βρέ;! Ἐγὼ θέλω νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία, νὰ σηκωθεῖς πρῶι γιὰ νὰ ἔρθεις νὰ φυτέψουμε τὰ δέντρα. Κι ἐσύ μοῦ λὲς αὐτό;

Α μπά, λέει, δὲν μπορῶ.

Τοῦ λέω, ἄκου νὰ σοῦ πῶ, νὰ ξέρεις ὅτι σ' ἔχω ἀφήσει ἐλεύθερο, δὲν σοῦ μιλάω, ἀλλὰ αἰσθάνομαι καὶ τύψεις, διότι ἐσύ, ἀντὶ νὰ συμμορφωθεῖς πιὸ πολὺ ἐγκωστικῆς γίνεσαι, γιατί ὅπου θέλεις πηγαίνεις, ὅπου σοῦ καπνίσει, καὶ κάνεις ὅ,τι θέλεις καὶ ἔτσι ἰσχυροποιήθηκε τὸ θέλημά σου καὶ ζεῖς, μέσα στὸ κακὸ πνεῦμα καὶ βασανίζεσαι. Ἐγὼ, λέω, θ' ἀρχίσω νὰ ἐφαρμόζω κανόνες. Δὲν ἔχεις διαβάσει περὶ ὑπακοῆς;

Λέει, ἔχω διαβάσει.

Ποῦ διάβασες;

Στὴν Κλίμακα.

Ἔ, δὲν θυμᾶσαι τί λέει;

Ἔ, λέει, θυμᾶμαι. Ἀλλὰ τώρα, ἔτσι ποὺ μοῦ τὰ λὲς μ' ἐκβιάζεις καὶ δὲν μπορῶ ἐγώ.

Ἐγώ, λέω, σ' ἐκβιάζω;

Γιατί μοῦ εἶπες ὅτι θὰ μοῦ δίνεις τρία παξιμάδια τὴν ἡμέρα νὰ τρώγω καὶ θὰ μὲ διώξεις ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἶναι ἐκβιασμός;

Ὅχι, εἶναι κανόνας αὐτός, γέροντας εἶμαι, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ αὐτό. Τί θέλεις ἐσύ, νὰ σὲ πηγαίνουμε ὅπα ὅπα; μὴ μου ἄπτου, καὶ νὰ λέμε, πρόσεχε μὴν τὸ στενοχωρήσουμε τὸ παιδί; Νὰ μὴν τὸ τραυματίσουμε, νὰ μὴν τοῦ ποῦμε τίποτα, καὶ τὸ πιάσουν τὰ νεῦρα του, ἡ μελαγχολία του; Τ' ἀντιδραστικὰ του;

Δηλαδή, νὰ κοιτάζουμε ἐσένανε καὶ νὰ σὲ φοβούμαστε μήπως σοῦ ποῦμε καμιὰ λέξη καὶ

στενοχωρηθεῖς. Αὐτὸ εἶναι μεγάλος ἐγκλισμός, τοῦ λέω. Τί μοῦ κουβεντιάζεις;

Μ' ἐκβιάζεις, μοῦ λέει.

Πῶς σ' ἐκβιάζω; Νά, ποῦ μοῦ λές αὐτά. Δὲν εἶμαι πνευματικός σου. Δὲν ἔρχεσαι ἐδῶ, δὲν ἐξομολογεῖσαι, δὲν σοῦ διαβάζω εὐχή καὶ πηγαίνεις καὶ μεταλαβαίνεις; Δὲν ἔχω ὑποχρέωση νὰ σοῦ πῶ ἔτσι; Τί θὰ πεῖ σ' ἐκβιάζω; Πρέπει νὰ μάθεις νὰ ὑπακούεις, νὰ ταπεινώνεσαι.

Τέλος πάντων, μοῦ λέει, καλά.

Νὰ πᾶς αὔριο, νὰ ξυπνήσεις, στὸν Παράκλητο νὰ λειτουργηθεῖτε καὶ νὰ ἔρθετε νὰ φυτέψουμε. Καὶ ἔτσι τὸ ἔκανε. Καὶ τοῦ λέω, κοίταξε ἐδῶ, αὔριο στὴν ἐργασία θὰ πᾶς, ἀλλὰ ξέρεις, λέω, πῶς θὰ δουλεύεις; Θὰ μὲ θυμᾶσαι ἐμένανε καὶ θὰ λές: Ὁ γέροντάς μου εἶπε νὰ δουλεύω σὰν τρελός. Θὰ παίρνεις τὸ φτυάρι προῦπ, προῦπ, νὰ πετᾶς τὴν πέτρα ἔξω, ὅταν δεῖς ξεύρω καὶ ἐγώ...

Μοῦ λέει, τί δουλεύω σὰν τρελός;

Σὰν τρελός, τοῦ λέω.

Ἄμα ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐνθουσιασμό, τοῦ λέω, κάνει κάτι ποῦ οἱ ἄλλοι τὸν βλέπουνε καὶ γελοῦνε, ἐνῶ αὐτὸς ζεῖ μία ζωὴ ἔτσι ἐνθουσιαστική. Αὐτὰ εἶναι πολλὰ μωρέ, ξεύρεις πόσα ξεύρω πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα; Εἶναι σημαντικό θέμα. Ἄλλος μπορεῖ νὰ μὴν δίνει σημασία, ἐγὼ δίνω σημασία.

Αὐτό, νά! Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔχουνε αὐτὰ τὰ ἀντιδραστικά, αὐτὴ τὴ συνήθεια, εἶναι, τοὺς ἀνθρώπους ποῦ γνωρίζουνε ἐννοοῦν νὰ τοὺς παιδεύουνε, μὲ διάφορα καμώματα, δηλαδή, ἄχ, δὲν μπορῶ τοῦτο, ἐκεῖνο, ξεύρω κι ἐγὼ καὶ οἱ γύρω τοὺς βλέπουνε αὐτουνούς ποῦ ὑποφέρουν καὶ καταθλίβονται καὶ αὐτοὶ ὑποφέρουν. Καταλάβετε; Ἀλλὰ αὐτοὶ ποῦ πάσχουν ὅμως, ὅταν βλέπουν τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν μαζί τους, εὐχαριστιοῦνται καὶ τὸ κάνουνε πιὸ πολύ. Θὰ πεῖς, μωρέ, γίνεται αὐτό; Ἔ! γίνεται, ὅμως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, ὁ διάβολος τὸ ἐνεργεῖ, δὲν ξεύρω, ρε παιδιά, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε αὐτὰ ποῦ σᾶς λέω;

Γίνεται αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, νὰ βλέπεις τὸν ἄλλον νὰ πέφτει κάτω, νὰ παθαίνει τάχα ἐπιληψία γιὰ νὰ τοὺς κάνει νὰ ἐντυπωσιαστούν, νὰ τὸν λυπηθοῦν, ἢ νὰ καταλάβουν ὅτι γιὰ νὰ δώσουνε στὸν ἀδελφὸ του καλὰ παπούτσια. Ὅταν ἔκανε, ἂν τοῦ δίνανε καὶ μικρὴ ἀφορμὴ, ἄρχιζε νὰ πετᾶει τίς καρέκλες, νὰ σπάει τὰ τζάμια, πάει. Δηλαδή αὐτὰ γίνονται μ' ἓναν τρόπο μυστηριώδη.

Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος, ἀκοῦστε με νὰ δεῖτε, θὰ σᾶς φέρω ἓνα ἄλλο παράδειγμα.

Μιὰ φορὰ ἦταν ἓνα ἀγόρι, εἶχε ἔρθει ἐδῶ καὶ μοῦ 'λέγε: «Γέροντα, ἔχουμε τὴν ἀδελφή μου καὶ ὑποφέρει πολύ».

Λοιπὸν, τοῦ λέω τί;

«Αὐτὴ, λέει, παθαίνει ἐπιληψία καὶ μᾶς ἔχει ξετρελάνει ὅλους στὸ σπίτι.

Λοιπὸν, ἀκοῦστε με, εἶναι ἓνα ωραῖο παράδειγμα καὶ αὐτό. Δὲν κάνει νὰ λέω ὀνόματα, ἀλλὰ ποῦ νὰ καταλάβετε τώρα. Τοῦ λέω, κοίτα δῶ, ἡ ἀδελφή σου ξεύρεις δὲν ἔχει ἐπιληψία.

Μοῦ λέει, ἔχει καὶ ταραζέται πολὺ καὶ δαγκάνει καὶ τὰ χεῖλη της ἢ καημένη.

Τοῦ λέω, τὸ κάνει ἔτσι.

Ἦχι, μοῦ λέει, δὲν γίνεται, δὲν τὸ κάνει ἔτσι. Τὴν πιάνει.

Τοῦ λέω, νὰ τὴν φέρεις.

Λέει, νὰ τὴν φέρω αὔριο;

Φέρτηνε τοῦ λέω.

Λοιπόν, τὴν ἄλλη μέρα πλακώνει ἡ κοπελίτσα, μιὰ ωραία κοπέλα μὲ τὰ μαλλιά πίσω ἔτσι, σὰν ἀλογοουρά. Ἔ! καὶ λέει, μ' ἔφερε ὁ ἀδελφός μου, νὰ μοῦ πεῖς συμβουλές, μοῦ λέει, γιατί ὑποφέρω ἀπὸ ἐπιληψία καὶ στενοχωριούνται στὸ σπίτι ὅλοι.

Τῆς λέω, ἔλα ἐδῶ κάτσε. Ξεύρεις τί εἶδα ἐγὼ ἀπὸ μακριὰ μόλις μοῦ ἔλεγε ὁ ἀδελφός σου ὅτι πάσχεις ἀπὸ «ἐπιληψία»; Ἔβλεπα ὅτι τὸ κάνεις μόνη σου αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ὅχι, μοῦ λέει, δὲν τὸ κάνω. Δὲν τὸ κάνω, μοῦ λέει.

Τῆς λέω, τὸ κάνεις μόνη σου.

Ὅχι δὲν τὸ κάνω, μοῦ λέει. Νὰ σκεφτεῖς, λέει, ὅτι, ὅταν συνέρθω πολλές φορές, ἔχω δαγκάσει τὰ χεῖλη μου καὶ βγάζουν αἷμα.

Μωρέ, τὸ ξέρω, τῆς λέω. Ἀλλὰ ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, πῶς γίνεται. Τῆς λέω, ἐσὺ ἔχεις μεγάλο ἐγκλισμὸν μέσα σου, θέλεις νὰ σ' ἀγαποῦνε ὅλοι. Καὶ πολλές φορές, ὅταν δεῖς τοῦ γονεῖς σου νὰ περιποιοῦνται κάποιον ἀδερφό σου, ἔ! τὸ κάνεις μόνη σου. Ξεύρεις πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα, καὶ κάνεις ἔτσι καὶ τὸ κάνεις. Δηλαδή, ἀνοίγεις, σὲ κυριεύει ὁ δαίμονας καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ χάνεις. Πέφτεις κάτω, ἀφρίζεις, χτυπιέσαι, δαγκάνεις τὰ χεῖλη σου, γιὰ θυμήσου το, τῆς λέω, ρὲ κόρη;

Ἔ! αὐτὸ τὸ κάνω, μοῦ λέει.

Λέω, πῶς τὸ κάνεις, γιατί τὸ κάνεις;

Νά, ὅταν μὲ στενοχωρήσουν δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω, κάνω αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν νὰ μὴ μὲ στενοχωροῦν, νὰ μ' ἀγαποῦν καὶ νὰ μοῦ φέρνουνε ἐκεῖνο ποῦ θέλω.

Λέω, καλὰ τὰ λὲς αὐτά, τὸ καταλαβαίνεις;

Τὸ καταλαβαίνω.

Τὸ καταλαβαίνεις ὅτι τὸ κάνεις μόνη σου;

Τώρα, λέει, τὸ κατάλαβα ὅτι τὸ κάνω μόνη μου. Τὸ προκαλῶ, λέει, ἀλλὰ ἔπειτα χάνομαι. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα χάνομαι, μὲ πιάνει αὐτό, πάει, δὲν ξεύρω τί κάνω, μοῦ λέει, εἶμαι κατειλημμένη πιά ἀπὸ τὸ κακό.

Τ' ἀκούσατε αὐτό; Τ' ἀκούσατε; Εἶναι σπουδαῖο. Δηλαδή, πῶς ἀνοίγεις τὴν θύρα. Νά, μιὰ φορά, νὰ σὰς πῶ ἕνα παράδειγμα. Ἔλεγα στὸν κύριο... νὰ κάνει κάτι. Μοῦ λέει, δὲν μπορῶ. Τοῦ λέω, ρὲ παιδί μου κάνε μου τὴ χάρη καὶ ἐγὼ, γέρος παπὰς εἶμαι, θέλω νὰ μοῦ κάνεις αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ὅχι, δὲν μπορῶ. Ἡμασταν κάτω στὸ ὑπόγειο. Λοιπόν, μοῦ λέει, δὲν τὸ λέει ἡ ἐπιστήμη αὐτό. Τοῦ λέω, ρὲ παιδί μου, τί τὴν θες τὴν ἐπιστήμη; Νὰ πᾶς νὰ κάνεις αὐτὸ τὸ πράγμα, εἶναι ἀνάγκη, δὲν ἔχω ἄλλονε.

Ἐγὼ δὲν μπορῶ.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ρὲ παιδιὰ, ἔτσι μου ἦρθε, πῶς νὰ σοῦ πῶ, κάτι κακό. Δηλαδή, ν' ἀγανακτήσω ἐναντίον του. Λοιπόν, τὸ κατάλαβα. Τὸ μυστικὸ εἶναι, νὰ τὸ προλαβαίνεις. Ἄμα τὸ ἀφήνεις καὶ σὲ πιάσει, πάει σ' ἔπιασε. Λοιπόν, ἐκεῖ ποῦ ἤθελα, λοιπόν, νὰ φωνάξω μὲ ἀγανάκτηση καὶ τέλος πάντων, ξέρω κι ἐγὼ τί νὰ τοῦ κάνω, ἐνεπνεύσθηκα ωραία προσευχή, ἐκείνην τὴ στιγμή.

Ξεύρετε πόσο ὠφέλιμα εἶναι αὐτὰ ποῦ σὰς λέγω αὐτὴ τὴν στιγμή, ποῦ ἔχω δεῖ καὶ ξεύρω πάρα πολλά, ἀλλὰ ποῦ νὰ μοῦ ἔρθουνε στὴν μνήμη, αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἄ νὰ σὰς πῶ γιὰ τὸν... Λοιπόν, ἤθελε νὰ παιδεύει τοὺς γονεῖς του πολύ. Τὸ σπίτι του, τ' ἀδέλφια του. Λοιπόν, νὰ δεῖτε εἶχε ἕνα δαιμόνιον, φοβότανε νὰ μπεῖ μέσα στὸ τράμ, καὶ τὸν πατέρα του, ὅταν πηγαίνανε κάτω, διαρκῶς τὸν ἔβαζε καὶ πλήρωνε καὶ τὸν ἐγύριζε μὲ ταξί, καὶ ἄλλα πολλά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐνῶ τώρα ἐγὼ τὸν ἐκανόνισα νὰ πάει νὰ φύγει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἔ, μὲ τὴν εὐλάβεια ὅλη, ποῦ ἐδόθηκε εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὰ πέταξε ὅλα. Καταλάβατε; Καὶ τὸ ἔχω δεῖ σὲ πολλοὺς αὐτὸ τὸ πράγμα.

Βρὲ παιδιά, αὐτὸ βασανίζει σήμερα τὸν κόσμον, αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ πειρασμικὰ ποὺ πιάνουνε σὰν, σὰν διαβολικὰ πράγματα τοὺς νέους καὶ φεύγουνε ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ τὰ βάζουνε μὲ τοὺς γονεῖς τους, καὶ παρατᾶνε τὰ γράμματα καὶ αὐτό.

Ἔπειτα ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ εἶναι ἡ ἐργασία, εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωὴ. Ἡ τέχνη, ὁ κῆπος, τὰ λουλούδια, πολὺ σπουδαῖα πράγματα. Ἡ μελέτη στὴν Ἁγία Γραφή, τὰ ἐνδιαφέροντα στὴ Θρησκεία, στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τί νὰ τοὺς κάνεις τοὺς ψυχιάτρους καὶ τοὺς ψυχαναλυτὰς καὶ τὰ ψυχοφάρμακα καὶ τὰ ναρκωτικά. Λοιπὸν, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ.

Πηγή: <http://clubs.pathfinder.gr/imp/1368990>